

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sža/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201203
Dátum vydania rozhodnutia: 08.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014201203.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: R. N. R., trvale bytom C. O., Vietnamská socialistická republika, prechodne bytom Z. XX, E., Slovenská republika, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Váškom, advokátom, so sídlom Szakkayho 1, 040 01 Košice, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, so sídlom Jarková 31, 080 10 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Scud/19/2014-38 zo dňa 9. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 13Scud/19/2014-38 zo dňa 9. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-143-003/2014 zo dňa 07.08.2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len „prvostupňový orgán“) č. PPZ-HCP-PO6-KP-639-005/2014 zo dňa 06.06.2014, ktorým tento zrušil prechodný pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. e) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom pre prejednávajú právnu vec (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) a odvolanie žalobcu zamietol.

V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že žalobca mal na území Slovenskej republiky povolený prechodný pobyt na účel podnikania od 12.05.2008 v zmysle § 19

zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že si dňa 29.02.2008 na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Bangkoku podal žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania. K tejto žalobca doložil doklady v zmysle § 25 zákona č. 48/2002 Z. z., teda aj výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky vydaný Okresnou prokuratúrou Bac Giang s evidenčným číslom 6309/TP-LLTP zo dňa 20.01.2008.

Predmetný doklad o bezúhonnosti bol v rámci kontroly spisových materiálov cudzineckej polície predložený Oddeleniu koordinácie analýzy a štatistik Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov (ďalej len „OKARŠ“) na vykonanie odborného posúdenia, kde dňa 31.07.2013 bolo zistené, že ide o falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky. Dňa 30.12.2013 veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Hanoji zaslalo správnomu orgánu nótu Ministerstva spravodlivosti VSR č. 857/CH-BTP zo dňa 02.12.2013, v ktorej sa uvádza, že výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky žalobcovi Správou spravodlivosti provincia Bac Giang nebol vydaný.

Tvrdenia splnomocnenej osoby, že žalobca nebol v domovskej krajine trestaný, o čom doložil aj nový výpis z registra trestov, prvostupňový orgán vyhodnotil ako neopodstatnené, nakoľko konanie o zrušení prechodného pobytu sa netýka bezúhonnosti žalobcu ale skutočnosti, že výpis z registra trestov, ktorý predložil žalobca k žiadosti o povolenie prechodného pobytu je preukázateľne falošný.

Pri vydávaní rozhodnutia prvostupňový orgán prihliadal na rodinný a súkromný život účastníka konania v zmysle § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Poukázal na to, že v súčasnej dobe je voči manželke žalobcu D. H. R. vedené konanie vo veci zrušenia dlhodobého pobytu, ktoré je v súčasnej dobe prerušené, nakoľko je voči nej vedené trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon, nakoľko bolo preukázané, že k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky dňa 10.04.2008, predložila falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky. Od spáchania skutku uplynula premlčacia lehota v zmysle § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, avšak v premlčacej dobe spáchala v roku 2011 úmyselný trestný čin - zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona v štádiu prípravy (§ 13 Trestného zákona), za ktorý bola právoplatne odsúdená trestným rozkazom zo dňa 15. 10. 2013 Okresným súdom Spišská Nová Ves, spisová značka 3T/193/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2013 a teda nedošlo k premlčaniu trestného stíhanie v zmysle § 87 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Z uvedeného vyplynulo, že zrušením prechodného pobytu žalobcovi nedôjde k porušeniu jeho práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, teda dôsledky zrušenia prechodného pobytu nebudú neprimerané s ohľadom na jeho súkromný a rodinný život. Prvostupňový orgán sa pri rozhodovaní zaoberal aj čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a mal za to, že dôsledky zrušenia prechodného pobytu nie sú neprimerané.

Na odvolanie žalobcu, žalovaný k námietke nesprávneho aplikovaniu záväzných právnych noriem čo do ochrany súkromného a rodinného života žalobcu zdôraznil, že väzby či už rodinné, ekonomické a súkromné, na ktoré sa žalobca odvoláva by nikdy nevznikli, ak by došlo k zisteniu protiprávneho konania, ktorým je predloženie falošného výpisu z registra trestov už skôr. Vychádzajúc zo základnej zásady, že z nepráva nemôže vzniknúť právo je argumentácia žalobcu vo vzťahu k jeho vzniknutým právam počas pobytu na území Slovenskej republiky neopodstatnená.

K námietke týkajúcej sa zásahu do jeho práva na rodinný a súkromný život žalovaný uviedol, že mal preukázané, že žalobca svojim konaním závažným spôsobom porušil zák. č. 404/2011 Z.z., preto je jeho súkromný záujem zotrvať na území Slovenskej republiky v rozpore s verejným záujmom, ktorým v tomto prípade je zachovanie zákonnosti a verejného poriadku.

Ďalej uviedol, že v súčasnej dobe prebieha konanie vo veci zrušenia dlhodobého pobytu manželky žalobcu. Podotkol, že skutočnosti uvedené vo vzťahu k jeho manželke a jej pobytu na území Slovenskej republiky sú dostatočne podložené a odôvodnené.

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného. V tejto uviedol, že žalovaný vydaním preskúmaného rozhodnutia porušil príslušné ustanovenia zák. č. 404/2011 Z.z. a jeho rozhodnutie je v zásadnom rozpore s čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) ako aj s čl. 3 ods. 2 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, ktorý je súčasťou právneho poriadku. Poukázal na § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., ktorý jednoznačne deklaruje, že ustanovenie § 36 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. sa nepoužije, ak by dôsledky zrušenia pobytu boli neprimerané s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny.

V tejto súvislosti uviedol, že je ženatý a má tri maloleté deti s tým, že tak manželka ako aj tri maloleté deti sú v celom rozsahu odkázané na žalobcu ako živiteľa rodiny. V prípade vycestovania mimo územia SR by jeho rodina ostala bez príjmov. Odlúčenie od rodiny by znamenalo nielen priame ohrozenie materiálnych potrieb ich maloletých detí, ale tiež by nenapraviteľne poznamenalo aj ich harmonický vývoj v psychickej a fyzickej oblasti a bol by v dôsledku toho jednoznačne ohrozený ich záujem, ktorý je v zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa prvoradým záujmom a stojí nad ostatnými záujmami spoločnosti. Vycestovanie celej rodiny mimo územia SR by nebolo možné z dôvodu, že účastník konania ako aj manželka sú už dlhodobo na území Slovenskej republiky, na rodnú krajinu stratili predovšetkým ekonomické väzby, čiže neobstojí tvrdenie správneho orgánu, že zrušenie prechodného pobytu nebude mať neprimerané následky na súkromný a rodinný život účastníka konania. Opätovne poukázal, že nikdy v minulosti, a to tak počas pobytu na území Vietnamskej socialistickej republiky ako aj na území Slovenskej republiky, nebol trestaný, nemá žiaden záznam v registri trestov, čo preukázal právne legitímnym dokladom ktorý sa nachádza v administratívnom spise.

Poukázal na zásadnú skutočnosť, že výpis z registra trestov nie je dokumentom, ktorý by zakladal práva a povinnosti, ale iba deklaruje určitú právne relevantnú skutočnosť. Touto skutočnosťou je to, či účastník konania, resp. žiadateľ o povolenie pobytu bol, či nebol súdne trestaný. Žalobca pritom preukázal, že nebol v minulosti súdne trestaný. Počas pobytu na území SR si riadne plní svoje odvodové povinnosti, nie je záťažou pre sociálny systém SR a jeho pobyt na území Slovenskej republiky neohrozuje verejný poriadok SR.

Krajský súd podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) preskúmal rozhodnutia správnych orgánov a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo rozhodnutie a postup správnych orgánov v medziach žaloby boli v súlade so zákonom.

Krajský súd poukázal na to, že v danom prípade bolo v správnom konaní zistené a preukázané, že k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky (na potvrdenie bezúhonnosti), žalobca predložil falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky.

Falšovanie dokladov je samo o sebe dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a teda aj na zrušenie prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., preto neobstojí námietka žalobcu o jeho bezúhonnosti, ktorá sa v tomto konaní ako taká neposudzovala, pričom žalobca nepredložil žiaden relevantný doklad, ktorý by preukázal, že doklad falšovaný nebol.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou smerujúcou o porušení § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., resp. o porušení čl. 8 ods. 2 Dohovoru, ako aj čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa. Dospel k záveru, že zrušením prechodného pobytu žalobcu nedôjde k porušeniu jeho práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a dôsledky zrušenia prechodného pobytu nebudú neprimerané s ohľadom na jeho súkromný a rodinný život, keďže aj voči manželke je vedené konanie o zrušenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky, nakoľko je voči nej vedené trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa § 352 ods. 1, 2 Trestného zákona, lebo k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky predložila falošný výpis z registra trestov a zároveň bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin - zločin prevádzkačstva v štádiu prípravy (trestný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves 3T/193/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa

30.10.2013).

Z uvedeného vyplýva, že dôsledky zrušenia prechodného pobytu nebudú neprimerané s ohľadom na jeho súkromný a rodinný život, nebudú porušené ani práva ich spoločných detí, ktoré sa predovšetkým odvíjajú od práv a povinností rodičov.

Záverom uviedol, že falšovanie dokladov, ktoré v slovenskom právnom poriadku zakladá aj skutkovú podstatu trestného činu je nepochybne takou okolnosťou, ktorá poukazuje na ohrozovanie verejného záujmu a národnej bezpečnosti. Zároveň je zákonným dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky a zrušenie prechodného pobytu.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konajúci súd nesprávne vec právne posúdil s tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.

Žalobca mal za to, že odôvodnenie rozsudku ktorým bola zamietnutá žaloba neobstojí, nakoľko konajúci súd v žiadnom prípade nevyhodnotil skutočnosti, ktoré uvádzal žalobca vo svojej žalobe. Podotkol, že konajúci súd bez toho, aby zdôvodnil predloženie dokladu o bezúhonnosti, toto predloženie bez právnej relevancie v celom rozsahu zamietol. V ďalšom namietal tvrdenie, že neobstojí námietka žalobcu, t. j. že boli porušené základné právne normy týkajúce sa ochrany ľudských práv a práv dieťaťa, takáto konštatácia nebola zo strany súdu právne relevantne odôvodnená. V neposlednom rade sa krajský súd nevysporiadal s námietkou žalobcu týkajúcej sa porušenia § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z.

Žalobca poukázal na to, že zrušenie prechodného pobytu by bolo v rozpore so zásadami, ktoré sú uvedené v základných dohovorech, ktoré upravujú základné ústavné práva občana ako aj základné ústavné práva dieťaťa. Žalobca je otcom troch maloletých detí, z ktorých dve sa narodili na území Slovenskej republiky a riadne sa vzdelávajú a etablovali sa do sociálneho prostredia Slovenskej republiky. K tejto argumentácii poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol krajský súd v rozhodnutí č. k. 15Scud/15/2014, ktorý rozhodoval v obdobnej veci, kde je jednoznačne konštatované v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, že každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzaní nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných.

Ďalej žalobca poukázal na to, že zo strany krajského súdu došlo k porušeniu záväznej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že správne orgány v takomto prípade musia skúmať spravodlivú rovnováhu medzi ochranou verejného záujmu a dotknutými záujmami jednotlivca, t. j. rešpektovanie súkromného a rodinného života. Podľa jeho konštantnej judikatúry zásah do práv chránených Európskym dohovorom však musí byť vždy založený na naliehavej spoločenskej potrebe a najmä musí byť primeraný skúmanému legitímnemu cieľu. Štát má v zásade pri výbere prostriedkov, ktorými chce dosiahnuť legitímny cieľ možnosť uplatniť voľnú úvahu, pričom je limitovaný tým, že zásah do práva na súkromie vykoná len vtedy, keď je to nevyhnutné, alebo v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť. Slovo nevyhnutné v žiadnom prípade nie je synonymom takých slov ako potrebné, či užitočné. Štát sa nemôže legitímne dovolávať všeobecnej nevyhnutnosti ako dôvodu na obmedzenie práv a slobôd jednotlivca.

Zároveň žalobca poukázal na to, že krajský súd nesprávne uprednostnil verejný záujem a dovolal sa všeobecnej nevyhnutnosti, ktorú odôvodnil samotnou skutočnosťou, že žalobca predložil falošný výpis z registra trestov a tento skutok je kvalifikovaný ako trestný čin. Má za to, že takéto uprednostnenie je nepresvedčivé z dôvodu, že trestnosť skutku zanikla.

Podľa názoru žalobcu zák. č. 404/2011 Z.z. ako dôvod zrušenia prechodného pobytu cudzinca uvádza objektívnu skutočnosť, a to predloženie falošného dokladu, ale zároveň správne orgánu ukladá v § 36 ods. 2 skúmať dôsledky zrušenia prechodného pobytu a ich primeranosť, vo vzťahu k súkromnému a rodinnému životu príslušníka tretej krajiny. S týmto zákonným exkulpáčnym dôvodom sa nevysporiadal tak žalovaný, ako aj krajský súd, nakoľko žalobca ako príslušník tretej krajiny počas celého pobytu riadne vedie rodinný a verejný život, riadne si plní svoje odvodové povinnosti v súvislosti s podnikaním a jeho deti sa bezproblémovo adaptovali do sociálneho prostredia v rámci Slovenskej republiky. V prípade, že by došlo k vycestovaniu celej rodiny mimo územia Slovenskej republiky, malo by to negatívne osobnostné následky pre deti z horeuvedených dôvodov a v neposlednom rade žalobca za obdobie 6 rokov stratil ekonomické a osobné väzby na krajinu pôvodu. Čiže stav vycestovania by mal existenčné následky pre rodinu a predovšetkým pre maloleté deti, čiže by došlo k narušeniu ich fyzického a duševného vývinu.

Žalobca poukázal aj na ďalšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá konštatuje, že pri aplikácii čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd je potrebné vziať do úvahy prípadné exteritoriálne účinky tohto článku dohovoru, t. j. zaoberať sa otázkou, do akej miery je cudzincovi znemožnený jeho rodinný, prípadne súkromný život v jeho krajine pôvodu a do akej miery prijímajúci štát - Slovenská republika práve z tohto dôvodu je povinný umožniť mu preniesť si svoj rodinný, resp. súkromný život na jeho územie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža/16/2010). Žalovaný sa pri aplikácii čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dôsledkami zrušenia prechodného pobytu žalobcu na jeho súkromný a rodinný život exteritoriálnymi dôsledkami nezaoberal. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje, ako žalovaný posúdil charakter a pevnosť rodinných vzťahov žalobcu a existenciu rodinných, kultúrnych a sociálnych väzieb s krajinou pôvodu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti preto žalovaný naďalej trvá na svojom rozhodnutí. Podotkol, že prechodný pobyt je limitovaný na určitý čas, neznamená prísľub, že Slovenská republika umožní trvalé nažívanie cudzinca na jej území. Preto žalobca ani nemohol reálne očakávať, že sa bude môcť na trvalo usadiť na území Slovenskej republiky. Očakávania, plány do budúcnosti a želania súkromnej osoby nie sú záväzné pre žiaden štátny útvar a nemožno na ich základe prehliadnuť nerešpektovanie právneho poriadku.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto postupom podľa § 219 ods. 1 v spoj. s § 250ja ods. 3 veta druhá a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok potvrdil.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského

súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného, ktorým tento potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu o zrušení prechodného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z. a odvolanie žalobcu zamietol.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar zruší prechodný pobyt, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 alebo ods. 7.

Podľa § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. ustanovenie odseku 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia prechodného pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia prechodného pobytu najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny.

Podľa § 33 ods. 6 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca mal od 12.05.2008 povolený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania v zmysle § 19 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov. Dňa 10.06.2013 žalobca podal žiadosť o dlhodobý pobyt v zmysle § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. ako štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa na území Slovenskej republiky zdržiava oprávnené a nepretržite po dobu piatich rokov bezprostredne pred podaním žiadosti. Z dôvodu, že žalobca k žiadosti o udelenie prechodného pobytu doložil falošný výpis z registra trestov z domovského štátu žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu bola zamietnutá.

Podkladom pre začatie konania o zrušení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky bolo odborné posúdenie Výpisu z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky vydaným Okresnou prokuratúrou Okresného národného výboru Bac Giang zo dňa 20.01.2008 pod ev. č. 6309/TP-LL TP Oddelením koordinácie a analýzy rizík a štatistik Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, na základe ktorého bolo zistené, že sa jedná o falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, žalovaný v priebehu konania o zrušení prechodného pobytu zistil u príslušných orgánov Vietnamskej socialistickej republiky (nóta Ministerstva spravodlivosti Vietnamskej socialistickej republiky), že výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky č. 6309/TP-LL TP zo dňa 20.08.2008 Správou spravodlivosti provincie Bac Giang nebol vydaný.

Prvostupňový orgán na základe týchto skutočností zrušil žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, nakoľko tým, že k žiadosti o udelenie prechodného pobytu doložil falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky získal prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania a následne po uplynutí piatich rokov nepretržitého prechodného pobytu žiadal aj o udelenie dlhodobého pobytu, avšak táto žiadosť bola zamietnutá. Žalovaný po podaní

odvolania rozhodnutie prvostupňového orgánu preskúmal a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je potrebné zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či v danom prípade prichádzal do úvahy postup, ktorý zvolil správny orgán, keď zrušil žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky z dôvodu, že ním predložený doklad - výpis z registra trestov je falošným dokladom.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania doložil falošný výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky. Skutočnosť, že ide o falošný výpis z registra trestov bola preukázaná odborným posúdením OKARŠ, Interpolom Hanoj a Národnou jednotkou boja proti nelegálnej migrácii. Cez Interpol Hanoj bolo zistené, že predmetný výpis z registra trestov nebol ani nikdy vydaný. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd stotožnil s názorom správnych orgánov ako aj s názorom krajského súdu, že boli splnené zákonné podmienky na zrušenie prechodného pobytu žalobcu v súlade s § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z.

Na námietku žalobcu, že správne orgány mali postupovať podľa § 36 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. odvolací súd uvádza, že uvedená námietka nebola dôvodná, nakoľko z prvostupňového rozhodnutia ako aj z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že správne orgány v konaní postupovali v zmysle tohto namietaneho ustanovenia a skúmali, či dôsledky zrušenia prechodného pobytu boli primerané dôvodu zrušenia prechodného pobytu (predloženie falošného výpisu z registra trestov) najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život žalobcu. Rovnako podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka o tom, že sa týmito skutočnosťami nevysporiadal krajský súd v napadnutom rozsudku. Správne orgány pri aplikácii tohto ustanovenia vychádzali zo skutočností, že rovnako aj v prípade manželky žalobcu bolo vedené konanie o zrušenie dlhodobého pobytu z dôvodu predloženia falošného výpisu z registra trestov domovskej krajiny. Zároveň aj deťom žalobcu bol udelený prechodný pobyt za účelom zlúčenia rodiny.

Ani odvolaciu súdu s poukazom na obsah administratívneho spisu neboli známe žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca sa nedopustil konania, ktoré by vysvetľovali alebo ospravedlňovali takéto konanie žalobcu a samotný fakt, že žalobca nemá záznam v registri trestov, nebol dôvodom, aby na uvedenú nepoctivosť správny orgán nezareagoval spôsobom ako učinil, teda sankcionovaním vo forme zrušenia prechodného pobytu.

Odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú aj odvolaciu námietku žalobcu, týkajúcu sa nedostatočného zohľadnenia súkromného hľadiska pri strete dvoch práv, a to práva žalobcu na súkromie a rodinný život (čl. 8 Dohovoru) a práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods.2 Dohovoru). Odvolací súd uvádza, že súkromný záujem jednotlivca nemôže byť nadradený verejnemu záujmu, keď správny orgán mal jednoznačne preukázané, že žalobca k žiadosti predložil falošný výpis z registra trestov, čím závažným spôsobom porušil zák. č. 404/2011 Z.z., a preto jeho súkromný záujem zotrvať na území SR je v rozpore s verejným záujmom, ktorým v danom prípade je zachovanie zákonnosti a verejného poriadku.

Námietka žalobcu, že zrušenie prechodného pobytu bude mať dopad na jeho maloleté deti, pretože sa tým pretrhnú všetky sociálne väzby, ktoré si jeho deti v priebehu pobytu na území Slovenskej republiky vybudovali, rovnako nemohla obstáť, pretože správnym orgánom nebolo možné vytknúť, že pri kolízii práva žalobcu na súkromie a rodinný život (čl. 8 Dohovoru) a práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru) správne orgány nevyargumentovali uprednostnenie práva štátu na zásah do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Naopak z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, z akého dôvodu došlo k uprednostneniu práva štátu na zásah do práva žalobcu garantovaného v čl. 8 Dohovoru, pričom aj podľa odvolacieho súdu ide o akceptovateľný zásah do tohto práva, pretože k nemu došlo v súlade so zákonom a bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme verejného poriadku.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že otázka bezúhonnosti žalobcu nebola v tomto konaní predmetom

sporu a nebola ani dôvodom pre zrušenie prechodného pobytu. Žalobca bol v podstate sankcionovaný za porušenie zák. č. 404/2011 Z.z. - zrušením prechodného pobytu za to, že predložil falošný doklad v konaní o udelenie prechodného pobytu, a týmto konaním získal prechodný pobyt. Dôsledky, ktoré príslušná právna úprava s takýmto konaním spája nie je možné zvrátiť predložením nového, hoc aj pravého výpisu z registra trestov.

Námietku týkajúcej sa rešpektovania súkromného a rodinného života, kde žalobca namietal, aby správny orgán zasahoval do týchto základných práv len v nevyhnutných prípadoch a na nesprávne uprednostnenie verejného záujmu odvolací súd uvádza, že v čl. 8 ods. 2 Dohovoru je uvedené, že štátny orgán nemôže do výkonu práva uvedeného v čl. 8 ods. 1 Dohovoru zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Z dôvodu, že žalobca získal prechodný pobyt podvodným spôsobom, tak bolo v súlade so zákonom, a teda aj v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru, aby správny orgán rozhodol podľa § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. e) zák. č. 404/2011 Z.z. a zrušil žalobcovi prechodný pobyt.

Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky žalobcu proti preskúmanému rozhodnutiu za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože bol v konaní neúspešný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.